

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
18 У. 822/14
23.11.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Слађане Бојовић и Радојке Маринковић, чланова већа, са судским саветником Милошем Бакалићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво РС, Београд, ул. Немањина бр. 22-26, против туженог Министарства финансија и привреде Републике Србије, Сектора за имовинско - правне послове, чији је правни следбеник Министарство финансија Републике Србије, ради поништаја решења туженог број: 46-00-206/2013-13 од 05.12.2013. године, уз учешће заинтересованих лица А.А. ...,, чији је пуномоћник Владимир Жарковић, адвокат из Београда, ул. Макензијева бр. 19, Градске општине Стари град из Београда, чији је законски заступник Правобранилаштво Градске општине Стари град и града Београда, чији је законски заступник Градско правобранилаштво града Београда, у предмету враћања имовине, након усмене јавне расправе одржане дана 23.11.2017. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 23.11.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужилац Република Србија да заинтересованом лицу А.А. - у ...,, накнади трошкове управног спора у износу од 34.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбија се као неоснована жалба Републичког јавног правобранилаштва изјављена против делимичног решења Агенције за реституцију, Подручне јединице Београд, број 46-7587/2012 од 29.10.2013. године, којим се у ставу I диспозитива усваја захтев, враћа имовина и утврђује право својине А.А. -у са пребивалиштем у ..., као законском наследнику бившег власника покојне Б.Б., са уделом од 1/16 дела на национализованој непокретној имовини – 5 локала ближе назначеној у тач. 1.1. до 1.6. става 1. првостепеног решења. Ставом 2.

диспозитива првостепеног решења се обавезују Република Србија, као власник, и Градска општина Врачар, као корисник, да, по правоснажности овог решења, пренесу А.А. -у у сусвојину непокретности назначене у тач. 1.1. до 1.5. става 1. диспозитива овог решења, као и право својине на непокретности из тачке 1.6. става 1. диспозитива решења, у површини сразмерној површини идеалних делова враћених непокретности из тач. 1.1. до 1.5. диспозитива овог решења, при чему је у ст. 3. и 4. диспозитива првостепеног решења одређен начин враћања пословних просторија назначених у тач. 1.1. до 1.5. става 1. диспозитива овог решења. Диспозитивом првостепеног решења је још наложено надлежном органу за упис права на непокретностима да на основу овог решења, а по његовој правоснажности, изврши упис права својине на непокретностима из тач. 1.1. до 1.5. става 1. диспозитива овог решења, као и да изврши брисање свих евентуалних хипотекарних терета забележених у било чију корист на назначеним непокретностима (ст. 5. и 6.), с тим да ће се о преосталом делу захтева А.А. -а за враћање, односно обештећење одлучити накнадно кад се за то стекну услови, у складу са законом (став 7.), при чему је враћена имовина у слободном промету, а Република Србија и град Београд имају право прече куповине приликом отуђења (став 8.).

У тужби поднетој Управном суду дана 16.01.2014. године, преко законског заступника, тужилац је истакао да одредивши да се подносиоцу захтева враћа право својине на предметном градском грађевинском земљишту у површини сразмерној површини враћених посебних делова објекта изграђеног на том земљишту, првостепени и другостепени орган су погрешно применили материјално право, и то одредбе члана 101. став 2. Закона о планирању и изградњи и члана 23. став 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу. Даље наводи да, како предметно грађевинско земљиште, на којем је изграђен објекат са већим бројем посебних делова објекта, представља један предмет права својине, подносиоцу захтева не може бити враћено право својине на реалном делу те парцеле, у површини сразмерној површини враћеног пословног простора и других посебних делова зграде у његовој својини, већ би му могло бити враћено само право сусвојине на идеалном делу те парцеле, сразмерно површини враћеног пословног простора и других посебних делова зграде у његовој својини. Истиче да је неосновано да се предметне непокретности враћају у државину подносиоца захтева, обзиром да је подносиоцу захтева враћена сусвојина на предметним непокретностима са уделом 1/16 идеалних делова, те му могу бити предате једино у судржавину. Предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи у целисти и предмет врати на поновно одлучивање.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да се тужба одбије као неоснована.

Тужба је достављена на одговор пуномоћнику заинтересованог лица А.А. из ..., који је у одговору на тужбу оспорио наводе тужиоца и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Тужба је достављена на одговор Градском јавном правобранилаштву које није доставило одговор на тужбу.

Тужба је достављена на одговор Јавном правобранилаштву општине Стари град које није доставило одговор на тужбу.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу применом члана 34. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), којом је прописано да је расправа обавезна ако је у управном поступку учествовало две или више странака са супротним интересима, као и када се утврђује чињенично стање ради решавања у пуној јурисдикцији. Усмена јавна расправа је одржана дана 23.11.2017. године у присуству законског заступника тужиоца и пуномоћника заинтересованог лица А.А. - а и у одсуству уредно позваних правног следбеника туженог органа и законских заступника заинтересованих лица Града Београда и општине Стари град.

У речи на усменој расправи, законски заступник тужиоца је изјавио да је тужилац Републичко јавно правобранилаштво променило назив у Државно правобранилаштво после подношења тужбе у овом управном спору, да оспорава законитост решења туженог органа у свему из разлога наведених у тужби и предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање.

У речи на усменој расправи, пуномоћник заинтересованог лица George Barr је изјавио да оспорава као неосноване све наводе тужбе и захтев тужбе у свему из разлога који су дати у писменом одговору на тужбу као и у поднеску од 08.02.2017. године који је насловљен као друга ургенција за поступање, а који поднесак садржи и допуну одговора на тужбу. Указује да је пред овим судом окончан управни спор пресудом У. 824/14 од 26.02.2016. године, која се односи на исту непокретност само што је у питању захтев за враћање који је поднело друго лице и односи се на сувласништво другог лица у односу на овај управни спор. Поред наведене пресуде суд је још једном пресудом и то У. 821/14 од 03.12.2015. године расправио идентичну правну ситуацију док је решењем У. 823/14 од 02.06.2016. године поступак обустављен, јер је тужилац одустао од тужбе. Даље наводи да је циљ поднетих тужби пролонгирање враћања имовине, да због оваквог поступања тужиоца трпе лица којима је враћена имовина, јер не могу да остваре своја права иако су првостепена решења донета пре више од 3 године односно пре 5 година, а тужбе су поднете пре више од 3 године. У свим тужбама тужилац је истакао исту правну аргументацију. Предлаже да суд тужбу одбије и да обавезе тужиоца, чији је правни следбеник Државно правобранилаштво РС, да заинтересованом лицу А.А. - у на име трошкова управног спора за заступање преко пуномоћника адвоката по важећој Адвокатској тарифи исплати износ по Трошковнику који прилаже суду.

Након усмене јавне расправе Управни суд је, испитујући оспорени управни акт у смислу члана 41. Закона о управним споровима, у смислу члана 2., члана 33. став 1. и члана 34. став 2. Закона о управним споровима, а након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари нашао да тужба није основана.

Према стању у списима и разлозима образложења оспореног решења, заинтересовано лице А.А. је преко пуномоћника дана 12.09.2012. године Агенцији за реституцију Републике Србије, Подручној јединици Београд, у својству законског

наследника бившег власника покојне Б.Б., поднело захтев за враћање имовине, односно обештећење, заведен под бројем: Поступајући по поднетом захтеву првостепени орган је након извршеног увида у документацију достављену уз захтев, као и накнадно достављену документацију, те по прибављању доказа - исправа од земљишно-књижног одељења Првог основног суда у Београду, извршио прецизну идентификацију имовине која је била предмет захтева, па је заказао усмену јавну расправу дана 09.05.2013. године, на којој је странкама дата прилика да се изјасне о захтеву и свим током поступка прибављеним доказима. На основу целокупних доказа, изведених у поступку пред првостепеним органом, несумњиво је утврђено да је од покојне Б.Б., чији је законски наследник овде заинтересовано лице А.А., као бивше сувласнице са 1/16 идеалних делова, решењем Комисије за национализацију при НОО Врачар Н. 5613/59 од 21.11.1960. године, национализована најамна зграда и данас постојећа на кат. парцели ... КО ..., те да су локали, ближе означени у тачки 1. диспозитива првостепеног решења, такође постојећи у приземљу зграде и налазе се у државном власништву Републике Србије, са правом коришћења Градске општине Врачар, а за које локале је у спроведеном поступку утврђено да су подобни за враћање у натуралном облику, као и градско грађевинско земљиште, на делу катастарске парцеле број ... КО ..., уписано у Лист непокретности ... КО ..., а у површини сразмерној површини идеалних делова враћених непокретности из тачака 1.1-1.5 диспозитива првостепеног решења.

Законом о враћању одузете имовине и обештећењу ("Службени гласник РС", бр. 72/2011), прописано је да право на враћање имовине или обештећење има домаће физичко лице које је бивши власник одузете имовине, а у случају његове смрти или проглашења умрлим – његови законски наследници, утврђени у складу са прописима који уређују наслеђивање у Републици Србији и са одредбама овог закона (члан 5. став 1. тачка 1)), као и да пословни објекти и пословне просторије дате у закуп било које врсте или сродан однос враћају се бившем власнику у својину у складу са овим законом, а по истеку три године од дана извршности решења о враћању имовине и у државину, ако се бивши власник и купац другачије не споразумеју (члан 28. став 2.).

Полазећи од наведених законских одредаба и несумњиво утврђеног чињеничног стања у овој ствари, чија се правилност не спори ни наводима тужбе, Управни суд је оценио да је тужени орган правилно закључио да је првостепени орган правилно поступио када је, применом цитираних законских одредаба, донео решење о повраћају имовине заинтересованом лицу А.А., као законском наследнику покојне Б.Б., назначене у диспозитиву решења.

Разматрајући наводе тужбе, Суд је имао у виду да су исти истицани у жалби по основу које је донето оспорено решење и њиме правилно оцењени као неосновани.

Одредбом члана 23. став 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу је прописано да власник објекта или власник на посебном физичком делу зграде, без обзира на време изградње објекта, који је у време подржављења био власник на грађевинском земљишту на коме је тај објекат изграђен, остварује право својине, односно сусвојине на том грађевинском земљишту, ако то право не оствари по основу

конверзије у складу са чланом 101. Закона о планирању и изградњи.

Одредбом члана 101. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", број 72/09...24/11), је прописано да лицима која су уписана као носиоци права коришћења на изграђеном грађевинском земљишту у државној својини у јавној књизи о евиденцији непокретности и правима на њима, престаје право коришћења на грађевинском земљишту и прелази у право својине, без накнаде (став 1.), као и да власницима посебних физичких делова у стамбеним зградама са више станова, пословним и пословно-стамбеним зградама изграђеним на грађевинском земљишту у државној својини, престаје право коришћења на грађевинском земљишту и прелази у право својине, сразмерно површини посебних физичких делова чији су власници, без накнаде (став 2.).

Полазећи од наведеног, Управни суд је оценио неоснованим наводе тужбе који се односе на враћање грађевинског земљишта у површини сразмерној површини враћених посебних делова објекта изграђеног на том земљишту, будући да је у спроведеном поступку утврђено да је бивши власник Б.Б. у време подржављења била сувласник и зграде и грађевинског земљишта на кп ... КО ..., којој данас одговарају парцеле ... и ... КО ... новог премера, због чега подносилац захтева остварује право и на земљишту на кат. парцели ... КО ..., у површини сразмерној површини идеалних делова локала ближе означених у тач. 1.1. до 1.5. диспозитива првостепеног решења, који су истим враћени у својину. Суд оцењује да је правилан и закључак туженог да нису основани ни наводи жалбе, да су ожалбеним решењем неосновано обавезане Република Србија и ГО Врачар да подносиоцу захтева врате у судржавину предметне непокретности, с обзиром на то да државина на предметним непокретностима може бити враћена у делу у коме је враћена и својина, односно као 1/16 идеалног дела враћених непокретности.

По оцени Управног суда, код оваквог чињеничног и правног стања ствари, правилно је одлучио тужени орган када је у поступку у коме није било повреде правила поступања од утицаја на правилност решавања ове управне ствари, донео оспорено решење и за своју одлуку дао јасне, аргументоване и правилне разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Са изнетих разлога, након закључене усмене расправе, у смислу одредбе члана 46. став 2. Закона о управним споровима, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. и члана 41. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде.

Суд је, имајући у виду успех заинтересованог лица А.А.- а у овом спору оценио да је основан његов захтев за накнаду трошкова управног спора, па му је, у складу са одредбама Адвокатске тарифе ("Службени гласник РС", број 121/12), досудио трошкове управног спора, и то на име састава одговора на тужбу, износ од 16.500,00 динара, и на име заступања на усменој расправи од стране адвоката, износ од 18.000,00 динара, док захтев за накнаду трошкова на име састава два поднеска Суд није прихватио, будући да исти, по оцени Суда, нису били нужни за вођење овог спора.

Следом изнетог, Суд је одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде, на основу одредаба чл. 66, 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом одредбе члана 153. став 1. и члана 163. став 1. Закона о парничном поступку ("Сл.гласник РС", бр. 72/11).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 23.11.2017. године, 18 У 822/14

Записничар
Милош Бакалић,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Џакула,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ОИ/ОИ